

градъ *Кидония* (сега Айвалъ на брѣга на Бѣло море). Тамъ го настанилъ да постъпи въ едно гръцко класно училище, въ което младежитѣ учили история, география, аритметика, геометрия, физика, естествена и други търговски науки, та като свършили училището, да ставатъ добри и развити търговци.

Търговецътъ Петъръ отъ Казанлъкъ, като завелъ Йордана въ училището, казалъ на директора:

Киръ даскале, този младежъ е много способенъ. Той бързо научи турски, арабски, гръцки и малко еврейски. Ще стане добъръ търговецъ, но по-напредъ трѣбва да изучи наукитѣ, що преподавате въ вашето училище. Азъ ще го издържамъ.

Директорътъ клюмналъ съ глава одобрително и запиталъ:

— Момко, какъ ти е името?

— *Йорданъ*, отговорило момчето.

Охи (не), троснато отговорилъ директорътъ. Това име е простобългарско, то не е благородно. Ти занапредъ ще се наричашъ *Иоаносъ*. — Какъ се казва баща ти?

— Нѣмамъ баща, отговорило момчето. Роденъ съмъ въ градъ Сливенъ.

Директорътъ натъртилъ:

— Отъ сега нататъкъ ти ще се наричашъ *Иоаносъ Селимносъ* (по гръцки Селимносъ значи Сливенски). И нѣма да се казвашъ *българинъ*, ами *грѣкъ*, защото грѣкътъ е благороденъ, търговецъ, банкеръ, ученъ, лѣкаръ, а българинътъ е простъ родъ, овчаръ, говедаръ, работникъ, слуга.

И тъй директорътъ на училището въ гр. Кидония прекръстилъ нашия момъкъ отъ Йорданъ